

## Hồi Thứ Hai Mười Bốn

### TÌNH NGHIỆT

Cái chết của Thất Xảo Linh Mai Cổ Tam Điện trưởng lão Thiên Quý Giáo đã làm khiếp hãi tinh thần bọn thủ hạ bày trận Thiên Quý, tên nào tên nấy đều nơm nớp lo sợ tự động thu hồi các thanh Quý đầu đao kề bên cổ và sườn của Y Mộng Lăng cùng Tiểu Vân Tước Nhi rồi kéo nhau nhảy lui.

Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài nhẹ nhõm.

– Bây giờ các người có thể đi được rồi đấy!

Giọng nói của nàng tuy êm ái dịu dàng như đây vẻ u oán.

Ma Điện công tử Y Mộng Lăng nhìn chăm chăm về phía Thúc Gia Ngọc, trên gương mặt tươi cười của chàng đã thần bí lại càng thần bí hơn.

Thật vậy tình trạng đã xảy ra một cách hết sức bất ngờ. Chàng không bao giờ ngờ được người cứu chàng thoát khỏi Thiên Quý trận lại là Thiên Quý Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc! Chàng thần thổ lắm bầm:

– Chẳng lẽ vì tình yêu mà nàng...

Thúc Gia Ngọc không đợi Y Mộng Lăng nói hết đã ngắt lời chàng với giọng vô cùng lạnh lẽo và nét phẫn hận lộ hẳn ra mặt:

– Ta hận nhà ngươi lắm!...

Y Mộng Lăng ngược mắt nhún vai:

– Hận tôi, nếu vậy thì... Y Mộng Lăng này cũng cho cô nương biết rõ rằng tại hạ xưa nay vốn là kẻ ân oán phân minh. Ôn cứu tử của cô nương tại hạ xin ghi lòng tạc dạ, còn chuyện cô nương muốn đem chút ân huệ này để ép tại hạ phải thôi việc trả thù phụ thân cô nương là Tuyết Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạch thì tại hạ xin thú thật với cô nương là “Không thể được!”.

Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến sắc thành linh giơ tay tát vào mặt Y Mộng Lăng một cái “Đét.”

Y Mộng Lăng có thể tránh được nhưng chàng đã đứng yên lãnh một cái tát nẩy lửa. Chàng giơ tay quệt chùi vết máu tươi rỉ trên mép thần nhiên nhún vai:

– Một cái tát này có thể thủ tiêu ân tình cô nương đã cứu tại hạ!...

Thúc Gia Ngọc ngắt lời chàng bằng giọng quát giận dữ:

– Y Mộng Lăng nhà ngươi chẳng hiểu gì cả, hãy cút đi!...

Trên nét mặt nàng tỏ ra vô cùng phẫn nộ khích động ai oán!...

Tiểu Vân Tước Nhi đứng bên cạnh Y Mộng Lăng trở mắt ngạc nhiên kích động. Nhưng dù sao nàng ta vẫn còn có cảm tình với Thúc Gia Ngọc.

Nàng cũng như Y Mộng Lăng đều không hiểu vì lý do gì Thúc Gia Ngọc cứu chàng và nàng. Tuy nhiên nàng có thể thông cảm nỗi đau khổ vì yêu của đối phương. Vì chính nàng cũng đã từng trải những phút đau khổ như thế.

Giữa lúc đó Y Mộng Lăng bỗng kéo tay nàng bước đi. Nàng chẳng biết nói gì đành chỉ lẳng lặng cất bước theo người yêu và để lại một cái nhìn cảm kích về phía Thúc Gia Ngọc.

Thình lình...

Một giọng quát the thé như xé tan bầu không khí:

– Gia Ngọc! Mi giỏi thật!...

Rõ ràng là giọng nói của Quỷ Cưu Bà Bà.

Lúc này mục ta đã nghiễm nhiên xuất hiện trên bờ thành lầu. Đứng bên cạnh mục còn có Liễu Liễu thần tăng, Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.

Sau tiếng thét giận dữ của Quỷ Cưu Bà Bà, Thúc Gia Ngọc cũng đột nhiên cất tiếng quát:

– Y Mộng Lăng! Mi chạy đâu cho thoát, hãy coi đây.

Nghe tiếng quát, Y Mộng Lăng quay phắt lại thì vừa vặn một vệt bạch quang bay đến giữa mặt. Chàng thần nhiên nhún vai giơ một chưởng bắt gọn vệt bạch quang vào tay. Trên gương mặt chàng hiện nét tươi cười thần bí quái dị.

Vật chàng bắt được từ tay Thúc Gia Ngọc ném tới không phải loại ám khí gì mà chỉ là một viên giấy vo tròn. Chàng vội vàng dùng thủ pháp hết sức mau lẹ mở mảnh giấy đọc mấy hàng chữ: “Phải ba bước, trái tám bước, trái ba bước, phải tám bước.” Mảnh giấy chỉ có bốn hàng mười hai chữ đơn giản như vậy nhưng rất khó hiểu.

Giữa lúc đó bỗng nhiên từng đợt đạo quang sáng ngời kèm theo những đạo kinh khí dũng mãnh từ bốn phía dồn dập kéo tới. Thì ra chỉ trong chớp mắt Thiên Quỷ trận pháp lại được Thúc Gia Ngọc điều khiển triển động.

Y Mộng Lăng chợt hiểu ra ý nghĩa của mười hai chữ trên mảnh giấy nhỏ vo tròn. Chàng lập tức chấn kiếm cất tiếng rú dài, một tay kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhảy sang bên phải ba bước...

Quả nhiên chàng đã dễ dàng tránh khỏi tầm uy lực của những ánh hào quang từ những thanh Quỷ đầu đao tràn đến.

Mười hai chữ đơn giản trên giấy nhỏ quả nhiên là yếu quyết xuất trận Thiên Quỷ. Nhưng chàng hết sức phân vân tự hỏi Thúc Gia Ngọc đã thành tâm cứu chàng tại sao nàng còn triển động Thiên Quỷ trận làm gì nữa?...

Chàng bất giác quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thấy hào quang chói mắt, trong

rừng đao ảnh chỉ thấy ngọn Phướn chiêu hồn phát phối lay động chớ không nhìn thấy bóng dáng Thúc Gia Ngọc đâu cả.

Y Mộng Lãng không còn dám chần chờ do dự, chàng vội vàng kéo tay Tiểu Vân Tước Nhi chiếu theo mười hai chữ yếu quyết xuất trận lúc tả lúc hữu lạ lùng như một ánh chớp, chỉ trong nháy mắt chàng đã tới chân thành lâu.

Nhưng tới đây rồi biết xử trí ra sao?

Giữa lúc ấy, giọng quát the thé như chó tru quỷ rống của Quỷ Cừ Bà Bà làm chấn động tâm thần Y Mộng Lãng và Tiểu Vân Tước Nhi lại nổi lên:

– Con khốn kiếp! Thật mi đã muốn chết!

Tiếp theo tiếng quát quái dị là thân hình Thiên Quỷ Giáo Chủ Quỷ Cừ Bà Bà từ trên bờ thành lâu nhảy vọt xuống.

Y Mộng Lãng nhếch mép cười thần bí, cả kiếm lẫn chưởng cùng tung ra một lượt chuẩn bị liều mạng.

Nhưng một tiếng hét giật giọng tiếp theo là một thân hình Thúc Gia Ngọc chạy bay đến cản trước mặt chàng khiến chàng buộc lòng phải lật đật thu hồi lực đạo chưởng kiếm vừa tung ra.

Bình!

Thúc Gia Ngọc loạng choạng hẳn về phía sau mấy bước. Nàng đã thay thế Y Mộng Lãng nhận lãnh một chưởng của Quỷ Cừ Bà Bà.

Quỷ Cừ Bà Bà xéch ngược cặp mắt tam giác lộ ánh quang mang kỳ dị. Sự việc xảy ra thật bất ngờ. Nếu Quỷ Cừ Bà Bà không kịp thời thu hồi sức mạnh chưởng lực thì Thúc Gia Ngọc chẳng chết cũng trọng thương.

Mụ ta tức giận gằn giọng:

– Hừ! Con quỷ kia, mi định làm trò gì thế?

Thúc Gia Ngọc lộ vẻ u oán:

– Má! Đây là chuyện của con xin má để cho con được tự mình giải quyết lấy.

– Không được!

Giọng the thé đing tai nhức óc của Quỷ Cừ Bà Bà vừa khẳng định vừa có vẻ phần nộ:

– Hơn mười năm nay, ta có điều gì cư xử không đẹp với con khốn kiếp mi mà ngày nay mi nỡ phản bội ta?...

Một cái nhếch mép cười chua xót hiện trên nét mặt Thúc Gia Ngọc, nàng nhẹ nhẹ lắc đầu buông tiếng thở dài...

Lúc đó thành linh một cách cửa đá thành lâu bỗng mở ra. Thúc Gia Ngọc liền cất tiếng quát:

– Bước... vào!...

Vừa quát nạng vừa giơ tay đẩy Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi vào bên trong cửa thành.

Trên gương mặt sần sùi đen sạm của Quỷ Cữu Bà Bà hiện vẻ rung động kịch liệt pha lẫn nét kinh dị.

Ai! Ai đã di động cơ quan mở cánh cửa thành giữa lúc này, hiển nhiên là sự sắp đặt trước của Thúc Gia Ngọc.

Xưa nay mẹ ta vốn hết sức yêu thương Thúc Gia Ngọc vì sự thông minh cơ trí và vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ của nàng. Nên mẹ ta đã thu nàng làm nghĩa nữ và không tiếc công truyền thụ võ nghệ, tạo cho nàng trở thành một nhân vật chấn động giang hồ đương thời với danh hiệu Thiên Quỷ Giáo Chủ.

Nhưng mẹ đã không ngờ hôm nay nàng lại dùng cái cơ trí ấy để đối phó với mẹ.

Bình! Cánh cửa đá vừa mở lại đóng lại ngay. Dù mẹ ta có muốn đuổi theo Y Mộng Lăng cũng không còn kịp nữa.

Hắc hắc hắc!... Khịt khịt khịt!...

Từ trong cặp mắt tam giác Quỷ Cữu Bà Bà tia ra hai đạo quang mang sắc lạnh như điện nhìn xoáy vào mặt Thúc Gia Ngọc, miệng mẹ phát ra chuỗi cười quái dị, mẹ chậm rãi dần từng tiếng âm trầm hãi người:

– Hừ! Giới cho con khốn kiếp. Ta không có thì giờ đâu mà đuổi theo bọn chúng. Mi đã tha chúng đi thì mi cũng phải bắt cho bằng được chúng đem về, nếu không ta sẽ lấy tính mạng mi thay vào.

Nói xong mẹ lại cất tiếng cười khìn khịt quái dị quay gót.

Bên trong cánh cửa đá, không khí tối om như mực, giơ tay không nhìn rõ năm ngón, mùi ẩm thấp hôi hám bốc lên nồng nặc.

Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi lặng lẽ trao đổi nhau một cái nhìn, cả hai đều ngạc nhiên không biết nói gì. Họ không hiểu tại sao Thúc Gia Ngọc lại dám vì họ mà công khai cãi lệnh Quỷ Cữu Bà Bà. Và bên trong cánh cửa đá này sẽ dẫn đi đến đâu.

Thình lình một giọng nói dịu dàng từ bên cạnh thốt lên:

– Sao còn đứng đờ người ra đó làm gì, hãy đi về phía này!

Y Mộng Lăng khẽ rùng mình còn Tiểu Vân Tước Nhi thì hiện rõ vẻ kinh dị vô cùng.

Nghe giọng nói êm dịu rất quen tai, Y Mộng Lăng nhếch mép khẽ hỏi:

– Có phải Thanh Thanh đấy không?

– Biểu các người đi thì cứ đi còn đứng đó láp giáp cái gì thật ghét quá!

Lần này giọng nói ô ô như lệnh vỡ thật chói tai.

Nét tươi cười quái dị lại càng hiện lên rõ rệt trên gương mặt Y Mộng Lăng. Bằng vào hai giọng nói kỳ dị đặc biệt ấy, chàng có thể đoán chắc là giọng nói của hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của Thúc Gia Ngọc.

Thanh Thanh và Tiểu Tiểu là hai cô gái có thân hình và giọng nói hoàn toàn trái ngược không tương xứng khiến người ta khó mà quên được.

Lúc này Y Mộng Lăng không còn nghi hoặc nữa, chàng vội vàng kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhắm phía trước mặt bước tới.

Một đốm lửa nhỏ bất thường hiện lên dẫn hai người đi qua một căn thạch thất khá rộng, xuống một bậc đá khá dài, đi vào một con đường hầm.

Đi sâu vào đường hầm, không khí ẩm thấp hôi hám mỗi lúc mỗi nồng nặc thêm, hình như con đường hầm này đã được Thiên Quỷ Giáo Hoàng cung thiết lập đặc biệt từ khi mới xây dựng Thiên Quỷ Hoàng Cung.

Tiếp tục đi được khoảng ngượng nửa chén trà nữa, đốm lửa dẫn đường trước mặt bỗng nhiên tắt phụt, Y Mộng Lăng buộc miệng gọi:

– Thanh Thanh!... Tiểu Tiểu!... Thanh Thanh!... Tiểu Tiểu!...

Hồi đáp lại chỉ là những âm vọng chớ không thấy bóng dáng hai ả thị tỳ. Cả đốm lửa dẫn đường cũng không thấy xuất hiện nữa.

Hai người lần mò đi được độ năm trượng nữa, bỗng phía trước có tiếng “Bình! Lịch kịch!”. Cánh cửa đá nơi cuối đường hầm đột nhiên mở ra từ bên ngoài, một tia ánh sáng lơ mơ chiếu vào trong hầm đem theo những hạt bụi lất phất.

Nhìn ra bên ngoài cánh cửa, nhiều gộp đá lờm chờm, hình như cửa đường hầm trở ra một nơi sườn núi.

Y Mộng Lăng nhún vai hớp một hơi dài lắm bảm:

– Hà!... Thế là qua một đêm, không ngờ mình hầy còn sống!...

Trong giọng nói êm nhẹ của chàng đượm bao nhiêu tâm trạng cảm khái, bi phẫn, trống trải... phức tạp đến độ ngay chính chàng cũng không phân tách rõ là gì nữa.

Thật vậy, qua một đêm đối với Y Mộng Lăng đã có bao nhiêu thay đổi lớn lao.

Chàng lảm bảm một mình mà không dè lại có người hồi đáp:

– Nhà ngươi có biết tại sao ta vẫn ở nhà ngươi sống không?

Nét cười mê hoặc thần bí trên môi Y Mộng Lăng bỗng tắt hẳn. Thiệt ra, cả thân hình chàng đã rung động mãnh liệt. Chàng vội vàng quay phắt lại, đứng phía sau chàng nghiêng nhiên là Thúc Gia Ngọc. Chàng buột miệng cảm kích:

– Thúc cô nương, tại hạ không biết cảm tạ cô nương như thế nào bây giờ.

Thúc Gia Ngọc gằn giọng với một khí thế ghê người:

– Ta hỏi tại sao ngươi không trả lời?

Y Mộng Lăng lại nhếch mép nở nụ cười mê hoặc khê à một tiếng:

– Có phải cô nương vẫn tin rằng tại hạ còn yêu cô nương không?...

Giọng nói của chàng tuy êm ái có sức làm say đắm lòng người nhưng đượm vẻ trào phúng. Ngừng một chút chàng tiếp:

– Nhưng sự thực đã chứng minh rõ rệt, tại hạ đã dành tình yêu cho kẻ khác chứ không phải cô nương.

Sắc mặt Thúc Gia Ngọc bỗng hằn lên từng nét khích động, bộc lộ tâm trạng cực kỳ phức tạp đau thương, bi phẫn, sầu khổ...

Cái khổ trạng cực kỳ phức tạp khó mà diễn tả này chỉ có một mình nàng là tự hiểu rõ.

Một lúc lâu nàng mới buông tiếng thở dài, giọng u oán:

– Y Mộng Lăng, bất luận như thế nào, ta cũng không muốn nhà ngươi chết, và cũng muốn nhà ngươi tìm thân phụ ta để trả thù, nhà ngươi có biết...

Y Mộng Lăng vùng cất tiếng cười ha hả ngắt lời nàng:

– Vừa rồi tại hạ chẳng đã từng nói rõ với cô nương là chuyện đó không thể được!...

Ngừng một chút chàng nói tiếp:

– Trừ phi tại hạ chết đi. Nhưng mà cô nương lại không muốn cho tại hạ chết.

– Nhà ngươi có muốn để cho một hài nhi sắp sửa ra đời bị mồ côi cha không?

Nụ cười trên môi Y Mộng Lăng bị tắt lịm, thay vào đấy là nét kinh dị:

– Trời!...

Cả nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi cũng khích động, bộc lộ tâm trạng vô cùng phức tạp.

Trong khi đó Thúc Gia Ngọc thản nhiên mỉm cười:

– Nhưng hiện giờ thì chẳng còn quan hệ gì nữa.

– Không còn quan hệ gì nữa?

– Phải!

Lần này Thúc Gia Ngọc lại trở nên vô cùng thản nhiên, nàng nói tiếp:

– Sau khi ta để cho nhà ngươi chạy thoát, mẹ nuôi ta là Quỷ Cưu Bà Bà đã phóng vào cơ thể ta chất độc “Xích Tuyến Độc Cổ”, nếu nội trong ngày nay ta không bắt được nhà ngươi đưa về Thiên Quỷ Hoàng Cung thì sẽ bị độc phát thân chết!

– Xích Tuyền Độc Cổ!...

– Phải! Chất độc ấy chỉ có Quỷ Cữu Bà Bà mới giải được. Như vậy tình thế hiện tại chỉ có ta chết hoặc nhà người chết, thế thì còn quan hệ gì nữa mà nói!

Tới đây nàng khẽ buông tiếng thở dài tiếp:

– Ta đã từng nói, ta không muốn nhà người chết nhưng trước khi ta sắp chết, ta còn có cơ hội phế trừ võ công của nhà người để nhà người không còn tìm phụ thân ta mà sát hại được nữa. Nhà người thử nghĩ ta làm thế có được không?

Vừa lúc đó hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của nàng cũng đồng thời xuất hiện và trên tay mỗi con đều bưng một cái hộp đá màu đen cao khoảng một thước.

o O o